

3. adventná nedeľa v roku B

Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili. On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle.

Jn 1, 6-8 19-28

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Často sa nám stáva, že keď vidíme dajakého človeka, ihneď si ho kategorizujeme a urobíme si o ňom úsudok, ktorý nás nepustí. Po čase, keď ho dlhšie poznáme, postupne ustupujeme od prvotných názorov a zrazu ho vidíme v iných farbách, až sa nám prvotné zdanie môže úplne prekrútiť. Zistíme, že má svoje kvality a môže byť pre nás vzorom a povzbudením.

Slová, ktoré povedal Ján o Ježišovi, to iba potvrdzujú a platia pre mnohých kresťanov aj v dnešných časoch: Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte.

Kto je teda Ježiš? Z evanjelií sa dozvedáme, že súčasníkmi nebol pochopený, dejiny nás učia, že málo ho chápali aj naši predkovia a súčasnosť opäť potvrdzuje, že ani dnes nie je správne chápaný. Nazaretčania nemohli pripustiť, aby tesárov syn bol niečo viac ako ich synovia. Apoštolov chytala hrôza, keď videli jeho zázraky a navzájom sa pýtali: Kto je ten, ktorého more aj vietor poslúchajú? Peter po zázračnom rybolove mu padá k nohám a volá: Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny! Farizeji, ale aj Jánovi učeníci, pohoršujú sa nad jeho správaním a nedodržiavaním náboženských predpisov, čo aj náležite okomentovali: Prečo sa my a farizeji často postíme, a tvoji učeníci sa nepostia? Prostý ľud ho síce miloval, ale nechápal. Zamieňal si ho s Jánom Krstiteľom, či s niektorým zo zosnulých prorokov, ktorý vstal z mŕtvych alebo s novým prorokom, ktorý sa zrazu objavil.

Neskoršie dejiny sú tiež ohľadom Ježiša rozpoltené. Na jednej strane ho nespočetný zástup oslávil svojou smrťou ako mučeníci alebo životom, ako panny, duchovní pastieri, vyznávači..., ale na druhej strane sa ľudia v jeho mene dokázali aj zabíjať, viesť vojny, podmaňovať si iné národy, nenávidieť...

Ako sa my máme pozeráť na Krista? Iste nik z nás nepochybuje, že je Božím Synom, slabšie však je to už s pochopením, že je aj pravým človekom. Medzi mnohými bludmi, ktoré povstali behom stáročí, bol aj ten, že ľudskú podobu vzal na seba iba ako dajakú masku, aby sa stal viditeľným. Toto tvrdenie jasne odporuje výroku pisateľa Listu Hebrejom, ktorý jasne hovorí: Keďže teda máme vznešeného veľkňaza, ktorý prenikol nebesia, Ježiša, Božieho Syna, držíme sa svojho vyznania.

Veď nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami; veď bol podobne skúšaný vo všetkom okrem hriechu. Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti, aby sme dosiahli milosrdenstvo a našli milosť a pomoc v pravom čase. Práve preto Ježiš trpel hladom a smädou, cítil bolesť a zármutok, plakal nad Lazárovým hrobom, potil sa krvou, mal strach a úzkosť, ale sa vedel aj radovať na svadbe v Káne či so stretnutia s deťmi, ktoré žehnal. U svojich učeníkov vždy vzbudzoval úžas, lebo učil ako ten, ktorý má moc a svojím správaním pohoršoval farizejov a zákonníkov. S láskou sa obracal k trpiacim a rád sa zdržiaval medzi tými, ktorých spoločnosť vyobcovala, lebo lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Nerobil tak z dajakej výstrednosti, ale svojím príkladom chcel ukázať, že je potrebné milovať, a nie odsudzovať, pomáhať, a nie zatracovať.

Jánov výrok: Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte, môže sa vyjadriť aj takto: Ježiš je dokonalým človekom, ktorý nenávidí pokrytectvo a delenie ľudí na dobrých a zlých, nebazíruje na mŕtvej litere zákona, ale všade vidí človeka. Z toho dôvodu uzdravuje aj v sobotu a dovoľuje apoštolom trhať pšeničné klasy, nehanbí sa rozprávať so ženou - hriešnicou pri Jakubovej studni, nebojí sa povolať mýtnika Matúša za apoštolu, nie je v rozpakoch vstúpiť do Zachejovho domu a stolovať so spoločnosťou, ktorú tzv. dobrí Izraeliti už dávno zatratili a poslali do horúcich pekiel.

Taký je Ježiš – pravý Boh aj človek! A my už dve nedele počúvame výzvu k pokániu a bdelosti. Je to veľmi dôležitá výzva, lebo naše stretnutie s Pánom sa blíži. Pokánie a bdelosť možno inými slovami preložiť ako zdokonaľovanie sa s pohľadom upretým na náš vzor – na Ježiša Krista.

Pred časom sa tzv. kráľovná krásy rozviedla a vzala si filmového herca. Svojho jediného syna sa rozhodli vychovávať so všetkou starostlivosťou, okrem náboženskej výchovy, na vedeckom základe. Dopriali mu maximálny luxus, radili sa s odborníkmi, ako majú postupovať v jeho výchove. A výsledok? Ako 13-ročný sa prvý raz pokúsil o samovraždu a tento nevydarený pokus zopakoval ešte v 17-tich. Mladosť prehýril v nočných lokáloch, ocitol sa v polepšovni pre podozrenie z vraždy a po ostrom konflikte s otcom sa ho snažil otráviť.

Pri počúvaní tohto, ale nielen tohto príbehu, pýtame sa: Prečo? Preto, lebo v priateľstve, kde po vzore Nazaretčanov vyhnali Krista z domovov a rodín, sa tomu nedá ani čudovať.

V adventnej dobe uvažujeme o Kristovi, našom vzore a dokonalom človekovi, ktorý ukázal lásku a úctu k ľuďom. Aj my tak konajme, lebo čím viac lásky k Bohu a blíznym budeme v srdci mať, tým viac sa priblížime k nášmu ideálu, Ježišovi, na ktorého príchod sa chystáme, čakáme a tešíme.

**Proroci hlasno zvestujú,
že Kristus k nám už prichádza;
nadišiel všetkým spásny čas:
vykúpi nás krv Veľkňaza.**

**S ním blíži sa k nám nový deň
a srdce šťastím oplýva,
keď pravdivo ho Predchodca
slávnym a veľkým nazýva.**

**Hľa, toto prvý príchod bol,
keď Pán nie preto zostúpil,
by trestal svet, lež uzdravil
chorých a hriešnych vykúpil.**

**Ten druhý príchod zvestuje,
že Kristus pred dvermi je
a svätým veniec slávy dá
a do neba ich uvedie.**

**S prísľubom svetla večnosti
hľa, hviezda spásy žiari nám
a zve nás, synov kráľovstva,
ísť hore, stúpať k výšinám.**

**Len teba, Kriste, chceme zrieti
blažení v tvojom kráľovstve
a v tomto svätom videní
spievať ti večný chválospev.
Amen.**

15 Bodky na záver

Meditatívne

- Mama, syn (škôlkarik) a Dobrý pastier:
 - Dobrý pastier, keby som mal na hlave tú čiarku, mohol si ma spraviť ako Harryho Pottera!
 - ... ale On ťa spravil ako Jonáša a chcel ťa tu na zemi. Poslal ťa do našej rodiny. Taký na svete už nie je.
 - (ticho a otvorené ústa) Čooo?! Ja som len jeden? A to preto, že veľa tancujem, a tak dobre kopem do lopty, ma chcel?
 - On ťa chcel, lebo ťa chcel - presne takého, aký si, ťa chcel...
- S dcérkou pozorujeme rastliny a ich semiačka pod lupou:
 - Rastlinky si chránia svoje semiačka, kým nedozrejú: ihličnany ich majú šiškách pod šupinkami, gaštany v pichlavom obale, oriešky v škrupinke, hrášok v strúčku...

Bábätko chráni mamička v brušku. A mamičku chráni ocko. A ocka chráni Boh

- Na stole krížová cesta a pri nej modlitebná karta so slovami Písma: „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.“ (Jn 12,24)
 - Mami, ale to je celkom ťažké zomrieť svojim predstavám, plánom, lenivosti, zlomiť sa ako zrno pochované v hline...
 - To je teda „mega“ ťažké...Ale potom v tebe môže vyklíčiť strom Božieho kráľovstva a prinášať krásne plody...
 - Mami, mám to, to zrno môže byť Ježiš! Bol pochovaný a potom vyšiel z tmy!

DOMA

- Pýta sa kamarátka z ďaleka našich detí: Čo sa vám v Dolnom Kubíne najviac páči? Sestrička Jazmínka! Vyznanie trojročnej. Maminka, si pekná! Pekná ako tatínko!
 - Mierka súrodeneckej lásky (v pôrodnici nad Jonáškom):Mami, daj ho mne, ja ho mám rád!
 - Mami, mne! Ja ho mám viacej rada! Až 190!
 - Z lekcie sebedomia staršieho brata:- Maminka, Jonáško sa tak krásne usmial! Krásne ako JA!
 - Popôrodné hlásky:
 - Mami, s veľkým bruškom si vyzerala krajšie. Tak dôstojnejšie!
 - Škôlkarka po tom, ako polhodinu držala čerstvú sestričku na rukách:
 - Maminka, som šťastná, že sa nám narodila! Teraz sa idem hrať, zatiaľ sa, prosím ťa, o ňu pekne staraj, kým neprídem!
 - Mami, vieš, že klavír nie je šteklivý? Inak by sa tu chichotal, keď ho škrabkám prstami!
 - Pri výbere rozprávky do domáceho kina: Mami túto nie, tá je smutná...To je pravda, minule som si pri nej poplakala...
 - Aj ja som minule plakal v divadle!
 - Hej, a čo ťa tak dojalo?
 - Tresol som sa hlavou do kresla!
 - Druháčka si ide sama kúpiť sandálky:
 - Mami, a to stoja 7 eur obe topánky, alebo len jedna?
 - Priority sú priority - z debaty školáka a škôlkara nad trezorom v hoteli:- Hmm, tu by sme si mohli dať pasy... -Alebo sladkosti!!
 - Každý to svoje - dcéry povzbudzujú svojich bratov na zápase: Mami, pískajú, to je koniec? Nie, iba prestávka. Myslíš, tá prestávka, kde by mohli prísť mažoretky? - Áno, presne tá... Ahaaaa!
- Pri pohľade na spln mesiaca: Dnes si môžem povedať nejaký „spln“! Vieš, že by sa mi potom splnilo pranie!
- Osemročná slečna pred zrkadlom:
 - Mami, ja sa dnes sebe strašne páčim! Keď mám rada seba, môžem mať potom rada aj druhých...
- Sestra pozorujúc staršieho brata: Teším sa na pubertu, bude sranda!

Martina Jokelová Tuchová: "Rodičovské skratky"

V nedeľu 24.12. v dopoludňajších hodinách slávime ešte 4. adventnú nedeľu.

Omša v noci o 22:00 hod. je už zo slávnosti Narodenia Pána.

Vysluhovanie sviatosti zmierenia:

Dnes (nedeľa 17.12.) spovedáme všetci kňazi dekanátu v Pezinku od 15:00 – 18:00 hod.

Zápis úmyslov sv. omši na mesiac január:

V utorok 19.12. budem po sv. omši v čase okolo 17:50 hod. na fare zapisovať úmysly sv. omši na mesiac január.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Ďakujem ochotným sestram a bratom, čo s obetavosťou pripravili vianočnú výzdobu.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 126 – 150.

Katolícke noviny – odhlásenie odberu:

Vzhľadom na to, že do našej farnosti prichádzajú len 4 kusy KN, od 1. januára 2024 som odhlásil spoločný odber KN.

Záujemci o KN si môžu prihlásiť odber KN na svoju domácu adresu. Pošta im noviny doručí priamo do poštovej schránky.

Program cez vianočné sviatky – pozvanie:

25. decembra 11:00 pri sv. omši zahrá Ľudová hudobná skupina Vieska

26. decembra 15:00 v kostole vianočný koncert Detské Vianoce s Vištučankou

Sväté omše po 3. adventnej nedeľi (B) (Gaudete)

18.XII. pondelok

13:00 Za † Ferdinanda Turiaka (pohrebná sv. omša a pohreb)

19.XII. utorok

17:00 Za † Martina

20.XII. streda

17:00 Sv. omša na Štefanovej

21.XII. štvrtok

17:00 Za † Máriu Oravcovú a rodičov

22.XII. piatok

17:00 Na úmysel

23.XII. sobota

08:00 Na úmysel

24.XII.Štvrtá adventná nedeľa - (B)

08:00 Za Božie požehnanie pre rodiny

Lektori: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová Kordošová

22:00 Za farníkov- vianočná omša v noci

Liturgický kalendár

18.XII. pondelok sv. Gracián, biskup

19.XII. utorok sv. Urban V, pápež

20.XII. streda sv. Zefirín, pápež

21.XII. štvrtok sv. Peter Kanízius

22.XII. piatok bl. Tomáš Holland, kňaz, spoločníci, mučeníci

23.XII. sobota sv. Ján Kentský

Božie slovo je posilou vo viere, pokrmom pre dušu a čistým, nikdy nevysychajúcim prameňom duchovného života."

Mladým ľuďom sa popri vzájomnom zblížovaní zvykne odporúčať, aby dobre spoznali aj rodinu budúceho partnera, ich vzájomné vzťahy, zvyky, záľuby. Zvyčajne sa im do toho veľmi nechce, ako možno ani nám do tejto asi najťažšej časti rozprávania o Biblii. No neskôr by aj nám mohli tieto informácie chýbať.

Najbližšou rodinou Biblie je Cirkev. A tak pre náš hlboký a zdravý vzťah k Svätému písmu nemôžeme obísť bytostnú spätosť, ktorá existuje medzi ním a apoštolskou tradíciou, čiže prvotnou Cirkvou až po tú dnešnú. Bude to nielen prevencia pred svojvoľným, ba dokonca bludným vysvetľovaním Písma, ale hlavne prejav úcty k Božiemu ľudu a Cirkvi, v ktorej a pre ktorú sa Písmo počalo, vďaka ktorej sa formovalo a ktorá ho chránila. No a podobne, ako je to v partnerskom živote, bude aj tento vzájomný vzťah podmienkou ozajstnosti našej lásky k nemu.

Zarámovanie katolíckej Biblie

Žiaden vzácny obraz nebýva bez rámu. Naopak, čím je hodnotnejší, tým precíznejší býva aj jeho rám. Podobne je to aj s Bibliou. Nie, nemôže visieť vo vzduchu prázdne. Ani si ju nemôžeme vysvetľovať, ako sa nám zachce. Skúsme si ju predstaviť ako prevzácny obraz zarámovaný štyrmi ramenami toho istého rámu: inšpiráciu Ducha Svätého, kánonom Písma, jeho pravdivosťou a napokon bdelosťou Učiteľského úradu Cirkvi nad ním. No a čo by to bol za rám, keby niektorá z jeho častí chýbala?

Keď sa ako veriaci zamýšľame nad tým, čím je Biblia iná ako ostatné knihy a čo to znamená pre mňa konkrétne, dôjdeme k pojmu *inšpirácia*, čiže „vdýchnutie“ alebo oddávna používanému výrazu: vnuknutie. Toto múdre slovo v biblickom kontexte znamená, že Boh na vyslovenie svojho Slova použil vtedajší kultúrno-spoločenský a dejinný „materiál“, čiže jednoducho povedané ten náš obyčajný, ľudský svet s názormi a predstavami obdobia, v ktorom sa každá, kníh Písma spisovala. Inšpirácia tiež znamená, že Boh sám viedol všetkých svätopiscov i redaktorov každej knihy, ba aj Boží ľud, aby vedeli, čo treba zapísať, pričom ľudský autor Písma sa rozhodoval, akou formou to napísať. V tejto tajomnej spolupráci sa človek stal literárnym autorom Písma, ktoré je plne Božím slovom a zároveň plne slovom ľudským, ako o tom hovorí aj páter Lagrange.

Túto skutočnosť presne zadefinoval aj Druhý vatikánsky koncil slovami, že *Boh i človek sú praví autori Písma*. Ide teda o svätú partnerskú spoluprácu Boha s človekom. Môžeme si to predstaviť tak, akoby bol Boh pri jeho vzniku hlavným umelcom, skladateľom, režisérom či choreografom. A človek vkladal všetky svoje ľudské schopnosti do Božej vízie a jeho pobádania tvoriť. Preto Božia múdrosť preniká celé Písmo a ono je inšpirované Bohom až do posledného písmenka.

„Ten istý duch, ktorý sa dotýkal duše proroka, sa dotýka duše čitateľa Písma.“

svätý Gregor Veľký

Okrem toho, Biblia má presne zadefinované knihy, ba i časti, ktoré do nej patria. Knihy také rôzne a predsa sú spolu ako rodina zidená pod jednou strechou. A tak druhou časťou biblického „rámu“ je *KÁNON* Svätého písma, čiže oficiálny zoznam Cirkvou uznaných kníh Biblie za pravé, ktorý sme už spomínali.

Keď na Bibliu hľadáme ako na celok, uplatňujeme na ňu jediné kritérium pravdivosti, našu spásu. Čiže treťou časťou „rámu“ Biblie je

jej neomylnosť v tom, že pravdivo učí nie napríklad prírodné vedy, ale ako ísť po ceste našej záchranu. Tak ako nám Cirkev sprostredkúva Božie pravdy, tak nás aj Písmo vedie bezpečne, verne, bez omylu k spásu. Ostatné fakty či údaje, ktoré v nej nachádzame, sú podriadené práve tejto.

A napokon štvrtou časťou „rámu“ je aktuálny Učiteľský úrad Cirkvi, ktorý na výklad Biblie dohliada. Samozrejme to neznamená, že Magistérium Cirkvi je nad Písmom. Nie, je v jeho službách. Lebo Biblia v sebe nosí ozajstný dynamizmus Ducha Svätého. Skrátka, za Bibliou stojí Božia autorita. Sväté spisy sú inšpirované Duchom Svätým, ale rovnako v Duchu Svätom aktívne inšpirujú celú Cirkev, a teda i každého z nás. Znamená to, že Duch Svätý „prebýva“ v Božom slove a prostredníctvom neho koná a animuje celý svet.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Už nevládzem

ČO AK NÁŠ PROBLÉM ZAČNEME UTÁPAŤ V ALKOHOLE?

Siahnuť po alkohole zo zúfalstva, je začiatkom cesty po veľmi šikmej ploche, ktorá končí kdesi dole. Mnohí muži i ženy, ktorí si nevedia rady, berú pohárik, napijú sa a na chvíľku zabúdajú, no problém nezmizne. Oni ho len prestanú vnímať, pretože sú omámení. Keď človek začne situáciu riešiť týmto spôsobom, všetko ide dolu vodou. Potom prichádza závislosť a hranica materiálnej núdze sa približuje. Ak ponúkne seba alkoholu, alkohol nás zoberie. Je to ako dať rúk do jedu. Teraz nechcem hovoriť, že nemáme vôbec piť, iba že by sme to mali mať pod kontrolou a nevyhľadávať alkohol kvôli zúfalstvu či beznádeji. Toto je skratové riešenie, ktoré problém nevyrieši, často len skomplikuje. V Katechizme Katolíckej cirkvi, v bode 355, je napísané: „Boh stvoril človeka na svoj obraz. Na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril. Človek má v stvorení jedinečné miesto. Je na Boží obraz.“ Keď začneme vnímať pravdu, že nie sme len nejaká náhoda, ale že sme stvorení na Boží obraz, zrazu už nádej nebudeme strácať. Nádej ide aj cez mraky. Katechizmus pokračuje: „Človek vo svojej prirodzenosti spája duchovný a hmotný svet.“ V tej situácii, keď nám je ťažko a sme zúfali, rozmýšľame len na úrovni Im nutného sveta. Duchovný svet je vypnutý, preto nám zrazu chýba nádej a nevieme sa nadýchnuť toho, čo nám Boh ponúka.

PROSTREDNÍCTVOM PROSTRIEDKOV, KTORÉ SPOMÍNATE, MÔŽE NA CHVÍLU ZASVIETIŤ ISKRA NÁDEJE. NO AKO SI JU UDRŽÍME?

Neustále si v sebe potrebujeme obnovovať fakt, že nie sme len v hmotnom svete. V nás ľuďoch sa spája duchovný a hmotný svet. Netvorí nás len viditeľné telo, ale v našom vnútri funguje duchovný svet, ktorý potrebujeme vnímať a byť v ňom aktívni. Katechizmus uvádza, že človek je stvorený ako muž a žena, a že nás Boh ustanovil vo svojom priateľstve. Koľkokrát sme sa v ťažkostiach obrátili na svojho priateľa, ktorý opustil pohodlie svojho domova, naštartoval auto a prišiel za nami, alebo si našiel čas na dlhší telefonát? Je radosť mať priateľov, ktorí sa s nami idú prejsť alebo urobiť gesto, ktoré nám prinesie radosť a pokoj. Nádherne na tom je, že Boh je takým priateľom pre nás. On má stále dostatok času. V každej chvíli. Kedykoľvek potrebujeme, máme možnosť priblížiť sa k svojmu priateľovi. Ježiš nás nenazýva sluhami, ale priateľmi, pretože nám povedal, aký má zámer, čo chce robiť a kam posúvať celý svet. To, že sme Božími priateľmi nám dáva privilegium neustále sa obracať ha Boha a čakať na jeho impulz.

Michal Zamkovský „Prečo ľudia veria?“

Uličník

„Pozri, tučko!“ Deti na druhom stupni základných škôl vedia byť kruté a určite také boli aj voči jednému chlapcovi z mojej triedy, ktorý sa volal Matúš. Robili mu napriek, posmievali sa mu a uťahovali si z neho pre jeho hmotnosť. Mal nadváhu prinajmenšom dvadsať kíľ. Trápilo ho, že je vždy posledný, koho si deti vyberú do tímu, keď idú hrať basketbal, bejzbal alebo futbal. Matúš nikdy nezabudne na nekonečné poznámky, ktorými ho častovali, na to, ako mu do skrinky hádzali odpadky a počas obedňajšej prestávky naskladali knihy z knižnice na jeho lavicu, ako ho poliali ľadovou vodou po hodine telesnej výchovy.

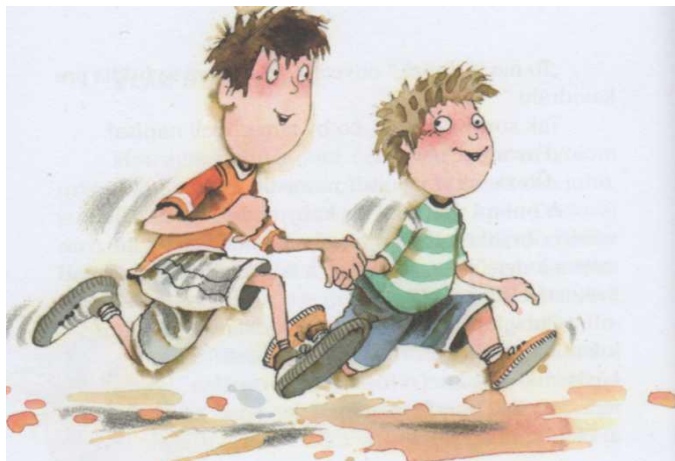
Raz sedel na telocviku v telocvični blízko mňa. Ktosi doňho strčil, on spadol na mňa a bolestivo ma udrel do nohy. Chlapec, ktorý to urobil, povedal, že to zavinil Matúš. Pred očami celej triedy som sa mohol nad to povzniesť alebo si Matúša „podať“.

Rozhodol som sa Matúša potopiť, aby som si udržal priazeň triedy. Zreval som: „Vstávaj, Matúš! Takú ti vrazím!“ Povedal, že to nebola jeho vina. Lenže spolužiaci ho donútili a on sa musel chtiac-nechtiac postaviť proti mne. Priblížil sa so zdvihnutými päťami. Lenže to nebol žiadny Mike Tyson. Pomojom údere mu začala tiecť krv z nosa a trieda šalela. Práve vtedy vstúpil do triedy učiteľ. Uvidel, čo robíme, a poslal nás von na bežeckú dráhu.

Sledoval nás s úsmevom na tvári a povedal: „Teraz pôjdete vy dvaja von na dráhu a zabehnete dvetisíc metrov, držiac sa za ruky.“

Všetci vybuchli do hurónskeho smiechu, zatiaľ čo my dvaja sme boli úplne šokovaní. Pobrli sme sa však na dráhu a ruka v ruku sme prebehli päť kíľ. Pamätám sa, že v istej chvíli som sa naňho pozrel. Z nosa mu ešte stále tiekla krv. Jeho hmotnosť ma zdržiavala. Zrazu som si uvedomil, že nie je až taký odlišný odo mňa. Pozreli sme sa na seba a obaja sme sa rozosmiali. Odvtedy sme boli dobrými priateľmi.

Nikdy v živote som viac nezdvihol ruku proti ďalšiemu človeku.

Keď sme ruka v ruku bežali po dráhe, už som nevnímal Matúša ako tučného alebo pomalého. Bola to ľudská bytosť, ktorá mala svoju hodnotu a tá omnoho

prevyšovala zovňajšok. Je prekvapujúce, čo sa môžeš naučiť, ak si donútený bežať dvetisíc metrov, držiac sa s niekým za ruku.

Bruno Ferrero „V zlatej knihe života“

Zamyslenia

„Nemám rád...“

Ježiš nikdy nepovedal: Miluj svojho blízkeho okrem komunistov.

Madeleine Delbréová

Našinec vyhlási: „Nemám rád Američanov s tou ich pakultúrou McDonaldov.“ Vyhlásenie padne zdanlivo v mene kultúry, ale v skutočnosti azda iba kvôli pocitu menejcennosti. A možno ani žiadneho Američana nikdy bližšie nepoznal.

„Neznášam Rusov a Nemcov,“ tvrdíme mnohí, a vzhľadom na nedávne dejiny cítime právo na svojej strane.

„Nemám rád komunistov,“ povie kresťan a myslí si, že tým zároveň vyznáva svoju vieru.

„Nemám rád Pražanov, lebo sú namyslení,“ vyhlasujú mnohí, čo nie sú práve odtiaľ, a chcú tým nenápadne naznačiť, že oni namyslení nie sú.

„Nemám rád fokolárov,“ oznamuje ďalší, aby manifestoval šírku svojho ducha a nezávislosť.

„Nemám rád evanjelikov, lebo si nectia Pannu Máriu,“ prizná sa ne jeden katolík, netušiac, že Ježišova Matka ich má veľmi rada a nectí si ich o nič menej ako katolíkov.

„Nemám rád malé deti.“ „Neznášam šéfa.“ „Nemám rád psov.“ „Nemám rád.“

Pravdaže, môžem mať vážne dôvody nesúhlasit' s komunistickou ideológiou alebo s niektorými spôsobmi tej alebo onej skupiny ľudí. Mám právo byť proti tomu, čo človek robí, ale nikdy nie proti človekovi samému. Každé také *nemám rád...* zamerané proti človekovi a proti Božiemu stvoreniu vôbec predstavuje v našom srdci zľadovatenú oblasť. A vždy, keď si človek pomyslí alebo vysloví slová *nemám rád*, rozširuje túto ríšu ľadu, takže napokon sa z jeho srdca stane ľadová kryha. Lepšie povedané, niečo na spôsob Antarktídy; pri nej je totiž zrejme, že pod večitými nánosmi ľadu a snehu sa stále nachádza úrodná pôda. Stačilo by nechať na ňu dopadať lúče slnka, a mohla by sa zazelenat'...

Naozaj nemožno byť milosrdný výberovo. Skutočné milosrdenstvo je ako slnko, ktoré svieti na dobrých aj zlých. Milosrdné srdce zahnuje všetkých ľudí aj celé Božie stvorenie. Tak ako rozopätá Kristova náruč na kríži, tak ako Kristovo srdce.

„Milosrdenstvo... znamená niečo úplne prirodzené a konkrétne - ako slnko, ktoré buď vidno, alebo nevidno,“ napísal Chesterton.

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku